

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci v právnej veci navrhovateľa: **D., a.s.** so sídlom v B., IČO: X., proti odporkyniam: **1/ JUDr. D. T.**, bytom v B., **2/ JUDr. D. T.**, advokátka so sídlom v B., **o zaplatenie 92,94 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 4 C 192/2011, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. decembra 2012 sp. zn. 3 Co 440/2012, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporkyniam nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 27. júna 2012 č.k. 4 C 192/2011-74 uložil odporkyniam 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť do 3 dní navrhovateľovi 92,94 € s príslušenstvom (ktoré bližšie špecifikoval vo výroku tohto rozsudku); rozhodol tiež o trovách konania. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že odporkyňa 1/ porušila 8. októbra 2009 v Bratislave na Krížnej ulici ustanovenie § 25 ods. 1 písm. q/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a navrhovateľ odtiahol ňou riadené osobné vozidlo, prevádzkovateľkou ktorého je odporkyňa 2/. Vzhľadom na to, že odporkyne dobrovoľne nenahradili navrhovateľovi náklady vzniknuté odtiahnutím vozidla odťahovacou službou navrhovateľa, uložil im súd povinnosť zaplatiť mu 92,94 € s príslušenstvom.

Na odvolanie odporkyň Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 6. decembra 2012 sp. zn. 3 Co 440/2012 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietol; odporkyniam 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol rozhodujúce

skutkové zistenia, citoval na vec sa vzťahujúce ustanovenia právnych predpisov, vyjadrenia účastníkov konania, obsah ich procesných úkonov a konštatoval, že navrhovateľ síce v návrhu uviedol sumu, zaplatať ktorej sa domáhal titulom náhrady nákladov vzniknutých mu v danom prípade odtiahnutím vozidla, nijakým spôsobom ale nepreukázal to, čo bolo pre posúdenie opodstatnenosti jeho návrhu na začatie konania určujúce – svoje skutočné náklady, ktoré mu v danom prípade vznikli. Skutočné náklady na odtiahnutie vozidla sú totiž v každom individuálnom prípade odtiahnutia vozidla odťahovacou službou odlišné a závislé nielen na spotrebe nafty, ale aj na druhu použitého vozidla, času potrebného na odtiahnutie vozidla, počtu zamestnancov navrhovateľa vykonávajúcich odtiahnutie vozidla, výpočet ich mzdy za konkrétny čas trvania odťahu a jeho vyloženia v stredisku navrhovateľa, doby státia v tomto stredisku a pod. Vzhľadom na toto nepreukázanie zmenil odvolací súd prvostupňový rozsudok tak, že návrh zamietol.

Proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ s tým, že jeho opravný prostriedok je prípustný podľa § 238 ods. 1 O.s.p. Namietol, že napadnutý zmeňujúci rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa jeho názoru odvolací súd nesprávne interpretoval ustanovenie § 43 ods. 1 a 4 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, lebo ho vyložil spôsobom, ktorý zo zákona nevyplýva, nezohľadňuje okolnosti, za ktorých sa v praxi uskutočňuje odtiahnutie vozidiel a prehliada realitu odťahovania vozidiel a nemožnosť osobitného vedenia účtovníctva za každé odtiahnutie vozidla. Zdôraznil, že jeho náklady pri odťahovaní motorových vozidiel sú v obdobných prípadoch v prevažnej časti fixné, predstavujú takmer rovnakú položku pre každé jedno odtiahnutie vozidla, v dôsledku čoho navrhovateľom kalkulované náklady v podstate zodpovedajú aj jeho skutočným nákladom. Z týchto dôvodov dovolateľ žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť, odporkyniam uložiť povinnosť zaplatiť mu ním požadovanú sumu a tiež náhradu trov konania.

Odporkyne sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnili s napadnutým rozhodnutím a aj s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. decembra 2011 sp. zn. 6 M Cdo 22/2010 ho označili za vecne správne. Dovolanie žiadali zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať 1. len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [viď § 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo 2. len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (viď § 237 O.s.p.).

1. V prejednáwanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Z hľadiska legislatívno-technického bol v § 238 O.s.p. zvolený taký spôsob vyjadrenia prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu, so zreteľom na ktorý je zrejmé, že ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p. je [špeciálnym (v zmysle konkrétnejším)] ustanovením, ktorého aplikácia má v zmysle právneho princípu „lex specialis derogat legi generali“ prednosť pred (všeobecnejšími) ustanoveniami § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. V nadväznosti na to treba konštatovať, že ak výška peňažného plnenia, o ktorom rozhodoval odvolací súd, neprekročila v určitej veci násobky minimálnej mzdy uvedené v § 238 ods. 5 O.s.p., je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu neprípustné, i keď smeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci bol návrh na začatie konania podaný 2. júna 2010; v deň jeho podania určovalo výšku minimálnej mzdy ustanovenie § 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 441/2009 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška minimálnej mzdy. Podľa tohto ustanovenia minimálnu mzdu na rok 2010 predstavovala suma 307,70 €. Trojnásobok tejto sumy je 923,10 €.

Pokiaľ ide o samotnú istinu, navrhovateľ sa v konaní domáhal zaplatenia 92,94 € a súd prvého stupňa mu túto sumu priznal. Odvolací súd zmenou prvostupňového rozhodnutia a zamietnutím návrhu rozhodol o peňažnom plnení 92,94 €. Dovolanie navrhovateľa teda smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (92,94 € < 923,10 €). Dovolanie navrhovateľa – napriek tomu, že smeruje proti zmeňujúcemu rozsudku (§ 238 ods. 1 O.s.p.) – je v zmysle § 238 ods. 5 O.s.p. neprípustné.

Dovolanie navrhovateľa by vzhľadom na to bolo procesne prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237

O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (vid' napríklad R 117/1999 a R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je však významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Navrhovateľ procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

Dovolateľ namieta, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá však prípustnosť dovolania (vid' R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011).

Navrhovateľ dovolaním napadol aj výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Tento výrok, i keď bol súčasťou rozsudku, má povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p). Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu o náhrade trov konania je ale v zmysle ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. procesne neprípustné. Jeho prípustnosť by mohla založiť iba procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. (vid' R 117/1999), vada tejto povahy ale v dovolacom konaní nevyšla najavo.

Keďže prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania (z procesných dôvodov) sa nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní právo na náhradu trov vzniklo odporčyniam (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd

im nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. júla 2013

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková